

Gyógyulások az Oltáriszentség által

Az országos rászervezésben megvalósult Váci Egyházmegyei Eucharisztikus Kongresszuson elhangzott egyik tanúságtétel adjuk most itt közre (a szerkesztő).

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Kedves testvérek! Nekünk van egy kis szolgálatunk, ez a Szeretet Földje szolgálat, amelynek keretében szoktunk gyógyító összejöveleteket szervezni, ahol a célunk az, hogy a szentmisén, mint tökéletes úton a keresztül, illetve a szentségimádásban az Oltáriszentségben jelenlévő Úr Jézushoz vigyük az embereket, mert hogyha ez a találkozás létrejön, ha Isten és ember valóban egy asztalhoz ül, akkor ott bármi megtörténhet, gyógyulás, szabadulás, életrendezés.

Éppen most tettem föl a honlapunkra (szeretetfoldje.hu, ott van nagyon sok tanúságtétel) egyet, ami néhány héttel ezelőtt történt, amikor Torbágyon tartottunk gyógyító összejövetelt. Eljött egy asszony, aki tulajdonképpen az unokáját hozta a szívében, aki nagyon beteg volt, aztán a szentmise közben egyszer csak azt vette észre, hogy elmúltak az ő testi fájdalmai – csontbetegséggel küzdött, deformitással - és meggyógyult. Egyébként az unokája is elindult a gyógyulás útján az orvosok segítségével. Hirtelen megértették, hogy mi az unoka betegsége, és így aztán orvoslást nyert.

Nagyon sok ilyen tanúságtételt lehetne elmondani, amikor valaki eljött, mint rákos beteg, és utána elment az orvoshoz, és kiderült, hogy eltűnt a rákos daganata. Volt egy asszony, akinek összetört a szemüvege, és a szemüveg összevágta a szemét, bedagadt, és mondták, hogy avval már nem fog sohase látni, s akkor mise közben rádöbbsent, hogy újra lát a szemével. Még hosszan sorolhatnám, ezek mind le vannak írva, itt kinn is van két könyv, ami Isten gyógyító szeretetéről vagy győzelméről szól. (Sípos (S) Gyula: Isten szeretete gyógyít; Isten győzelmet ad)

Ami a legfontosabb, hogy megértsük, hogy itt valóban az élő Isten van jelen. Jézus Krisztus, aki annyira szeret minket, hogy az életét adta értünk, és aki azt mondta, hogy „Jöjjetek hozzám mindnyájan”, és azt olvassuk a Szentírásban, hogy mindazt, aki odament hozzá, azt meggyógyította és megszabadította.

Én felnőtt megtérő vagyok, gyerekkoromban eljutottam ugyan az elsősáldozásig, de aztán a zűrzavaros évek teljesen kiütötték ezt az életemből, s majd a rendszerváltás idején tértem meg, és ahogy megértettem, és elhittem, hogy Jézus Krisztus jelen van az Oltáriszentségben, utána szinte gyermeki naivitással és hittel mentem oda minden problémával Jézushoz, akármilyen volt. Törökbálinton, ahol dolgoztam, közelebb laktunk a templomhoz, mint ide a tér túlsó vége, (nálam közelebb szinte senki sem lakott), s minden nap volt szentmise, ezért én állandóan mentem Jézushoz, bármi probléma volt. Például: a Művelődési Házban dolgoztam, és ott hétféteken mindig lakodalom volt, s olyankor beadtak nekünk is egy tál ételt a lakodalmi vacsoráról, húslevest meg ilyesmit. Egy vasárnap, emlékszem, ettem a finom húslevest, kicsit savanyú volt, de nem érdekelt, finom volt, szerettem. Gyomorrontást kaptam tőle, hasmenéssel, mindennel. Mentem Jézushoz: Uram, mondtam, mint a vérfolyásos asszony, ha csak a ruhád szegélyét megérintem, én meggyógyulok, megyek, megáldozok, magamhoz veszek téged az Oltáriszentségben, és akkor meggyógyulok. Fölmentem az esti misére, és hát tényleg meggyógyultam. Ó, hát ez nagyon jó, gondoltam, hát ez ilyen jól működik! Legközelebb megint volt lakodalom, megint beadták az ennivalót, másnap megint éreztem, hogy van egy kis stichje megint ennek a húslevesnek, kicsit mintha savanykás lenne, de nem baj, megesszük, aztán majd legfeljebb újra elme gyünk a szentmisére. Be is jött a gyomorrontás, megint hasmenés, mentem fel a templomba, hogy „Uram, ha csak hozzád érek, meggyógyulok”, s hát semmi nem történt. Ahogy fölmentem, úgy jöttem le, mert hát ugye azt is meg kell tanulni, hogy visszaélni nem lehet a dolgokkal. Ha már egyszer fölismertem, hogy valami rossz, akkor nem követhetem el újra a rosszat, mondván, hogy majd a Jóisten úgyis kihúzza belőle, hanem akkor azt ott félre kell tenni.

De ennek ellenére, rengeteg tapasztalatom volt és van arról, hogy ha odamegyünk Jézus Krisztushoz a problémáinkkal, a családunk problémáival, a közösségeink problémáival, az Egyházunk vagy a hazánk problémájával, Isten el kezd munkálkodni, és akár rögtön, akár hosszabb idő alatt, de elhozza valamilyen módon az életrendezést.

Hadd meséljem el nektek, hogy mi kilenc éve szervezzük a nemzeti imnapot január 18-án, Árpádházi Szent Margit ünnepén, most lett vége a nagy kilencednek, most majd kezdünk egy újat. A Nemzeti

Imanap elé szerveztünk egy lelkinapot Szent István országáért. Ez nagyon jól példázza, hogy amikor odamegyünk Jézus elé, akkor ő nem csak személyünknek, de közösségünknek, Egyházunknak, hazánkunknak is egyszerre tud adni olyan üzenetet, olyan biztatást, ami nagyon fontos. Most hozzáteszem, hogy én minden évben év elején szoktam kérni imádságban egy igét az úrtól erre az évre. Az idén azt az igét kaptuk, amikor Jerikóban hetedjére járják körül a falat, és azt olvassuk, hogy „Fújjátok meg az örvendetes esztendő harsonáit”, mert akkor leomlanak a falak. Hát én egész évben fújni akarom az örvendetes esztendő harsonáit, hogy az emberek bízzanak, hogy itt van a kegyelem ideje, imádkozzunk, és menjünk előre, mert Isten cselekedni akar. Szóval volt ez a lelkinap Szent István országáért, és egy asszonytestvérünk, aki szintén felnőtt megtérő, nem olyan sokkal ezelőtt tért meg a közösségünkbe, eljött a szentmisére, és mesélte, hogy ő soha nem szokott se képet kapni, se semmi ilyesmit, de a szentmise alatt látott egy olyan képet, hogy az ország fölé jön egy fehér felhő, és abból vércseppek kezdenek lehullani a földre, az emberek kimennek, nézni, hogy mi ez a különös dolog, s ezek a vércseppek bemennek az embereknek a szívébe. Ó, mondom, hát ez Jézus vére! A megtérés útjára akar minket hívni, a gyógyulás útjára. S azt mondja: ez valószínűleg így van, mert délután, amikor hazamentem, azt mondta a férjem, hogy beszéljek már István atyával, mert szeretne elmenni gyónni. Húsz éve nem gyónt a férjem! Tehát nemcsak hogy kapott egy képet arról, hogy Isten akarja hozni a kegyelmeket az országra, hanem rögtön igazolta is, hogy a férjét elindította a megtérés útján, és tényleg el is ment aztán, és gyónt és áldozott a férje.

Egy másik asszony, Mohácsról jött el a férjével együtt erre a lelkinapra. Ilyenkor gyógyító szentmise van - ami a liturgiájában ugyanolyan, mint minden más szentmise, mert ez a tökéletes út, a bűnbánaton keresztül önmagunk teljes felajánlásáig Istennek, a Szentlélek leszállásáig, Jézus Krisztus megjelenéséig, és hogy magunkhoz vehetjük - hát ennél nem lehet jobbat kitalálni. És utána, ha az Úr mutat valami gyógyulást vagy szabadulást a Szentlélek karizmatikus ajándékán keresztül, azt be szoktuk mondani. És volt egy ilyen, hogy van közöttünk egy asszony, akinek a szívet most gyógyítja az Úr. Két nap múlva felhívott ez az asszony Mohácsról, hogy öneki nagy szívfájdalmai voltak, és úgy érzi, hogy a szíve teljesen

meggyógyult, valószínűleg órála van szó. Azóta többször is találkoztunk, itt is tegnap, azóta is tünetmentes, nem fáj a szíve, és elmúlt minden problémája, bízunk benne, hogy valóban Isten kegyelme volt az, ami működött, de én azt gondolom, hogy nem csak az történt, hogy az ő szíve meggyógyult, hanem az Isten egy jelet akar adni, hogy Ő az ország szívet gyógyítani akarja, ezt a sok depressziót, letörtséget, kétségbeesést, bizonytalanságot, bizalmatlanságot, és mindazt, ami csak terheli ezt az országot. Be akar lépni a szívénkbe a kegyelmeivel. Gyógyulást és szabadulást akar adni. Hogy amikor a szentmisében ide jövünk az Úr Jézus Krisztus elé, idehozzuk önmagunkat, a családjunkat, az Egyházunkat, a nemzetünket, és odavisszük Krisztus elé, akkor ez a találkozás velünk valóságosan, és a mi szívénkben titokzatosan a többiekkel is megtörténik, Isten elhozza ezt a gyógyulást és ezt a szabadulást. Isten valóban azt akarja, hogy hazánk, és a Kárpát-medence a Szeretet földje legyen, egy nagy kegyelmi kehely, egy menedék, ahova összegyűlhetnek az emberek, ahol megmaradhatnak az Istent szeretők. Nagyon sok ilyen jelet tudnék mondani, akár politikai, akár gazdasági területen. Tudnék rosszakat is, de én a jókra szeretném szegezni a tekintetemet és azt mondani, hogy akkor csak menjünk előre, Jézus Krisztus velünk van, menjünk előre lépésről-lépésre, győzelemről győzelemre, ahogy az apostolok mondták, míg el nem jön közénk Istennek erővel és hatalommal megjelenő országa, ami egyébként örökre itt van közöttünk a szentmisében és a Legméltóságosabb Oltáriszentségben.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattatok, bízom benne, hogy mindannyian ilyen módon küzdünk hazánkért és az Egyházunkért, és mélységes hitem, hogy ez a mai alkalom, ez a kétnapos összejövétel az Eucharisztikus Kongresszuson, ahol felmagasztalódik Isten, ez nagyon sok kegyelmet kiárasztott ide, ebbe az egyházmegyébe és ebbe az országba is, és mi mindannyian úgy mehetünk haza, hogy amikor otthon megsimogatom a gyerekemnek a fejét, akkor nem csak én simogatom meg, hanem az a kegyelem, amit e két nap alatt - rossz szó ez, hogy összegyűjtöttem, az Isten ingyenesen ideadta, de mégis, valahogyan átragad a családomra, és mindannyiunk családjára. Adja Isten, hogy így legyen, köszönöm szépen, hogy meghallgattatok. Dicsértessék a Jézus Krisztus.

Sipos Gyula
(Tengernek Csillaga, XVIII/4.)

